

[Ole Henriksen]

jer det sig ikke om. Dertil kommer, at eksklusivaftaler ofte er en fordel for arbejdsgiverne, der gør det muligt for dem at få den bestemte arbejdskraft, de søger. Der er altså en gensidig fordel ved at have disse aftaler i visse overenskomster, men det er som nævnt ikke arbejdsmarkedet, der er belastet af det, således som der lægges op til her.

Nu siger fru Pia Kjærsgaard, at hun går ind for de ægte, frie foreninger, men at der her er tale om røde fagforeninger. Jamen dansk fagbevægelse taget over en bank med 1,2 eller 1,5 millioner organiserede mennesker er da ikke udpræget det, fru Pia Kjærsgaard betragter som røde fagforeninger. Jeg synes, man skal prøve at nuancere ordene, når man fører hetz mod fagforeninger. Men selv om de er røde, er det jo også helt legalt at være rød, og de fører jo ikke en politik, der er anderledes end den, den gældende lovgivning og de indgåede aftaler og overenskomster betinger. Derfor synes jeg ikke, fru Pia Kjærsgaard skal se rødt, hver gang der bliver talt om fagforeninger.

Endelig er der et andet hovedangrebsmål, som går igen, nemlig at der betales til politiske partier. Også i den sammenhæng har vi nævnt en række foreninger, som via deres foreningsmedlemskab på en eller anden måde bidrager til politiske partier, fordi de har interesse i at støtte den politik, som disse partier fører. Om det er legalt eller ikke, er et spørgsmål, men det er i hvert fald forkert at hævde, at det bare er fagforeninger, der gør det. Vi vil gerne støtte, at man ser på det spørgsmål; det sagde vi også i fredags, selv om hr. Jørgen Estrup ikke rigtig kunne få fat i det. Men vi vil ikke bare se på fagforeningerne, vi vil se på samtlige foreninger og få en løsning, der gælder dem alle.

Vi kan altså ikke støtte dagsordensforslaget, selv om vi kun kender det i oplæst form, men vi vil gerne på en række områder gå videre i debatten om den lovgivning, hr. Jørgen Estrup for De Radikale lagde frem i fredags, mens vi helt klart har sagt, at det skridt, som arbejdsministeren tog i fredags med fremsættelsen af sit forslag, kan vi ikke støtte. Det er at gå alt for vidt og vil være konfliktfremkaldende ude på arbejdspladserne, så det vil vi meget gerne være fri for.

Bjørn Elmquist (V):

Spørgsmålet om danskernes organisations-

frihed er vel et af de spørgsmål om frihedsrettigheder, borgerrettigheder eller grundlovssikrede rettigheder, eller hvad vi nu skal kalde det, der i de seneste år har været hyppigst debatteret i Folketinget og i den offentlige debat. Og med god grund.

Venstre er et af de partier, som har interesse ret sig for det og stadig gør det. Jeg tror, mange af os i vores hverdag får adskillige sager forelagt på vore politiske møder, hos venner og bekendte og sympatisører om, hvordan de kommer i klemme. Det stærkeste forsøg, der blev gjort – i hvert fald på papiret – for at rette op på mangelen på organisationsfrihed i Danmark, fandt sted i 1982 med den lov, vi alle sammen kender. Den havde vi til en lang diskussion i fredags, og jeg skal derfor holde lidt igen på tallelysten. Men i 1982 stemte mit parti, Venstre, imod denne lovgivning. Vi mente, den var for vattet og ikke kom tilstrækkelig langt, men alligevel blev der jo introduceret et lovgrundlag, og vi mener, at dette lovgrundlag er det centrale, når vi drøfter det emne, som fru Pia Kjærsgaard på Fremskridtspartiets vegne har bragt op i Folketinget i dag.

Vi var meget tilfredse, da vi i fredags under førstebehandlingen kunne konstatere, at der forelå et forslag til opstramning af reglerne, og vi mener, det må stå i centrum af de forhandlinger, som nu skal finde sted.

I fredags var der på grund af Det Radikale Venstres forslag også et andet meget ømt punkt til behandling, nemlig spørgsmålet om tvangsbidrag til politiske partier. Også dér tonede mit parti klart flag og tilsagde forslaget vor principielle støtte.

I dag er det måske lidt post festum – og det siger jeg ikke for at genere Fremskridtspartiet, for jeg ved, at dette også er en af Fremskridtspartiets mærkesager, og jeg vil i og for sig gerne sige velkommen i klubben til Fremskridtspartiet, selv om det ikke er noget nyt – og jeg mener, det er debatten i fredags, der talte. I fredags havde vi første behandling af et lovforslag, som nu ligger i Arbejdsmarkedsudvalget.

Det er derfor også med en vis undren, at jeg i dag læser fru Pia Kjærsgaards forslag om motiveret dagsorden, hvorefter det pålægges regeringen inden udgangen af 1988 at fremsætte nødvendige lovforslag, der skal sikre den fulde organisationsfrihed i Danmark. Det vil nok være svært for regeringen at skulle leve op til det